A próba a legizgalmasabb

— Beszélgetés BÁLINT MÁRTA színművésznővel —

— Nemrég a Szilveszteréji álomban főszerepet játszott, most újra fontos erőpróba előtt áll: Bródy Sándor Dadájának címszerepét kapta. Van-e hasonlóság a két szerep között?

— Két különböző figurának látom. A Szilveszteréji álom Máriája és a Dada Erzsébetje is fiatal, tiszta lány. Mindketten kiszolgáltatottak, csalódottak. Máriát szerelmi, Erzsébetet szerelmi és erkölcsi csalódás éri; az első csak meg akarja inni a gyufát, a második meg is issza (én vagyok a gyufás színésznő Marosvásárhelyen). Nagy kedvvel játszom Máriát és sikerünk is van a darabbal, de valahogy úgy érzem, nem egységesen jó az előadás. Nem csak a jó egyéni teljesítmények teszik naggyá az előadást, hanem az, ha az összjáték jó — nem mondom, hogy tökéletes, mert az elcsépelt szó. Véleményen szerint igazán nagy színészi alakítások csak egységesen jó előadáson születnek, ahol mindenki a maximumot adja.

A Dada Erzsébetjéről még semmit sem mondhatok, hiszen nincs kész, még magamban hordom. Csodálatos a próbaszakasz, amíg megszületik a figura. Mindig is ezt szerettem a legjobban, ez a legizgalmasabb. A bemutató után, az előadásokon még jöhet egy minimális fejlődés (vagy visszaesés), de az már korántsem olyan izgalmas munka, mint a próbaszakasz.

— Hogyan látja, sikerül az elképzelt Erzsébetet megelevenítenie?

— Még nem tudom. Úgy látom, hogy egyre jobban szeretem ezt a szerepet is. Sokat dolgoztunk a rendezővel, Hunyadi Andrással a próbák alatt. Hogy hogyan sikerült az Erzsébetem, az majd elválik a bemutatón.

— A főiskola elvégzése óta két filmszerepen kívül jónéhányszor láthattuk színpadon, főszerepekben is. Ha visszanéz az elmúlt évadokra, elégedett?

— Nem, semmiképpen nem vagyok elégedett. Éppen a napokban keserű meglepetés ért: újságíró keresett meg és azt

t.z.m.

(Folytatás a 4. oldalon)

A próba a legizgalmasabb

(Folytatás a 3. oldalról)

mondta: Jöjjön beszélgessünk, mert én magát nem ismerem. Elgondolkoztam azon, amit mondott. Valóban a szatmári három és fél, felhőtlen évem után hazajöttem Vásárhelyre és öt évig ültem a kispadon. Játszottam néhány kisebb szerepet, de végeredményben öt éven át mellőztek, amikor nagy energiák feszültek bennem. Az utóbbi évekre viszont nem panaszkodhatom. Volt egy olyan évadom, amikor egymásutáni estéken játszottam az Énekes madár Magdóját, a Leár király Reganjét, a Vörös postakocsi Esztelláját, a Bor Rozikáját és a Szélkakas Ameliéjét. Gondolom nem hangzik di-

csekvésnek, ha azt mondom: úgy érzem, dolgoztam. Igaz, sohasem voltam reklámozva. Ezért gondolkoztatott el, hogy jön egy újságíró és még csak nem is ismer. Talán többet kellett volna adnom. Van amit ma már másképpen csinálnék.

— Melyik volt a legkedvesebb előadása?

— A Csendesek a hajnalok. De a Szilveszteréji álom Máriáját is szeretem. Mindegyiket szeretem. Mindig az a legkedvesebb, amelyikben akkor játszom. Most a Dada.

— Mit mondhatnék? Jó munkát, jó előadást (ahogy maga mondta: egységesen jót), és viszontlátásra a bemutatón.